

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.578 van 18 februari 1997
in de zaak A. 64.498/VII-13.279.**

In zake : de b.v.b.a. MONTULET (in faling),
rechtsgeding hervat door :
Mr. R. MAES en L. FAVOREEL, curatoren,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. GROLIG-BULCKENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koningsstraat 87

tegen :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het
Vlaamse Gewest (OVAM)
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. ENGELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Amerikalei 73.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat
L. GROLIG-BULCKENS op 13 juli 1995 namens de
b.v.b.a. MONTULET heeft ingediend om de vernietiging te
vragen van de beslissing van de Adjunct-administrateur-
generaal van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor
het Vlaamse Gewest (OVAM) van 12 mei 1995 die, ver-
wijzend naar "de bepalingen van de EG-verordening 259/93
inzake de overbrenging van te verwijderen afvalstoffen",
de verzoekende partij "tot nader order verbiedt gebruik-
te voertuigbanden en ander rubberafval met afmetingen
groter dan 2,5 x 2,5 cm, afkomstig uit het buitenland,
te aanvaarden of in te voeren";

Gelet op het arrest nr. 57.028 van
14 december 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoer-
legging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 september 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MALLIEN, die loco Advocaat L. GRODIG-BULCKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. ENGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de belangrijkste feitelijke gegevens kunnen samengevat worden als volgt :

1. Op 8 maart 1990 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op grond van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 aan de verzoekende partij een vergunning voor het uitbaten van een inrichting voor opslag, sorteren en versnipperen van gebruikte voertuigbanden, op de percelen Sectie F, nrs. 32 p, 32 r, 32 s van de 3° afdeling van het kadaster van de

stad Sint-Truiden ter plaatse Tiense Steenweg 220. De vergunning wordt verleend voor een termijn van 10 jaar.

Blijkbaar heeft de verzoekende partij op 8 maart 1990 ook nog een exploitatievergunning gekregen voor de exploitatie -gedurende tien jaar- van een inrichting voor het versnipperen van versleten autobanden, een opslagplaats voor versleten voertuigbanden, een opslagplaats voor oude voertuigbanden, een compressor en een ondergrondse gasoliehouder.

2. In september 1989 vraagt de verzoekende partij aan de bestendige deputatie een vergunning voor het uitbreiden van de afvalstoffenverwijderingsinrichting met een opslagplaats voor versleten rubber voertuigbanden op de percelen Sectie F, nrs. 31 w en 33 c van de 3^e afdeling van het kadaster van de stad Sint-Truiden ter plaatse Tiense Steenweg. Het zal evenwel nog verschillende jaren duren vooraleer omtrent deze aanvraag uitspraak wordt gedaan.

3. Met het oog op een overname van het bedrijf door de n.v. Kempische Steenkoolmijnen (in het kader van het opgerichte Studiesyndicaat Rubber) -wat moet leiden tot een grootschalige rubberverwerkingsinstallatie- stouwt de verzoekende partij vanaf 1992 haar terreinen vol met voertuigbanden. Eind oktober 1992 weigert de n.v. Kempische Steenkoolmijnen evenwel de geplande overname door te voeren. De verzoekende partij blijft wel zitten met de rubberbanden welke ook zijn opgeslagen op daartoe niet vergunde percelen (de percelen 31 w en 33 c, waarvoor de hierboven onder 2. beschreven vergunningsaanvraag is ingediend, maar waarover nog geen uitspraak is gedaan). De afvoer van deze niet-vergunde opslag van rubberbanden blijkt echter niet op een rendabele manier te kunnen plaatsvinden, zodat die afvoer dan ook geen doorgang vindt.

4. Op 21 oktober 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de vergunning

voor het uitbreiden van de afvalstoffenverwijderingsinrichting met een opslagplaats voor versleten rubber voertuigbanden op de percelen Sectie F, nrs. 31 w en 33 c, en dit wegens een stedenbouwkundige onverenigbaarheid. Tegen deze weigeringsbeslissing wordt hoger beroep ingesteld, doch de partijen maken geen melding van een eventuele uitspraak over dit hoger beroep.

5. Op 22 december 1993 wordt de verzoekende partij door de milieu-inspectie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geverbaliseerd wegens het opslaan zonder vergunning van versleten voertuigbanden op de percelen 31w en 33c. Zij wordt tevens schriftelijk aangemaand op de bewuste percelen geen dergelijke banden meer aan te voeren en de opgeslagen voorraad dringend op te ruimen.

Bij brief van 19 januari 1994 wordt deze aanmaning herhaald; tevens wordt gesteld dat de opgeslagen hoeveelheid dient opgeruimd te zijn tegen 1 juli 1994. Aan deze aanmaningen wordt geen gevolg gegeven. De verzoekende partij wordt dan door de dienst sanering van OVAM uitgenodigd voor een hoorzitting m.b.t. deze aangelegenheid, hoorzitting die plaats heeft op 14 maart 1995. Op die hoorzitting kan de verzoekende partij haar standpunt mondeling toelichten, en wordt zij tevens uitgenodigd om dit standpunt d.m.v. een schriftelijke verklaring te vervolledigen, hetgeen zij doet met een schrijven van 21 maart 1995.

6. Op 23 februari 1995 gaat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg over tot de schorsing (voor onbepaalde tijd) van de op 8 maart 1990 verleende vergunningen voor het exploiteren van een inrichting voor opslag en verwerking van rubberbanden te Sint-Truiden, kadastrale percelen nrs. 32/r, 32/s en 32/p, derde afdeling. In de aanhef van die beslissing staat onder meer te lezen :

"Gelet op het verzoek dd. 06-02-1995 van het Bestuur Milieu-Inspectie van AMINAL om bovenvermelde vergunningen te schorsen omwille van :

- de uitbating van het bedrijf gebeurt niet in overeenstemming met de afgeleverde exploitatievergunningen;
- er wordt uitgebaat op niet vergunde terreinen en de opslag van autobanden aanwezig op het bedrijf is vele malen groter dan de vergunde hoeveelheid;
- bij uitslaande brand kan dit zeer ernstige gevolgen hebben voor mens en milieu in de omgeving van Sint-Truiden;
- derhalve werd beslist tot ambtshalve opruiming door OVAM en om deze taak te vergemakkelijken is het wenselijk dat de huidige vergunningen tijdelijk geschorst worden zodat er geen aanvoer meer kan zijn;
- de tijdelijke schorsing zou duren tot het beëindigen van de ambtshalve opruiming".

Ook tegen deze beslissing wordt een (schorsend) administratief beroep ingesteld, doch de partijen maken geen melding van een eventuele uitspraak over dit beroep.

7. Intussen krijgt de verzoekende partij de gelegenheid versnipperde technische rubbers uit te voeren naar Estland. Terzake sluit zij op 4 april 1995 een overeenkomst met de Estse Elektriciteitscentrale. Die overeenkomst heeft betrekking op de levering van 20.000 ton gummichips (2,5 X 2,5 cm). De eerste levering geldt als proeflevering, en als de gummichips groter blijken te zijn dan de vooropgestelde afmetingen (2,5 X 2,5 cm) mag de afnemer van verdere leveringen afzien. Tegen 30 juli 1995 moet 10.000 ton geleverd worden, tegen 30 november 1995 de resterende 10.000 ton.

8. Op 5 april 1995 neemt het Estse ministerie van Leefmilieu de beslissing dat de Estse elektriciteitscentrale een totale hoeveelheid van 20.000 ton mag invoeren in Estland tot 30 november 1995, m.d.v. dat de totale hoeveelheid van 20.000 ton moet gedeeld worden tussen de exporteurs MONTULET (verzoekende partij) en BELGIUM RECYCLING CIE.

9. Blijkbaar wordt op 18 april 1995 een vergadering gehouden in de kantoren van OVAM, waar de verzoekende partij haar plannen toelicht voor de uitvoer van 20.000 ton versnipperde technische rubbers naar Estland. Tijdens die besprekingen zou aangenomen zijn dat er op grond van Verordening (EEG) nr. 259/93 en de Beschikking van de Europese Commissie van 20 juli 1994 geen juridische bezwaren zijn tegen de geplande uitvoer van rubberafval naar Estland. Voorts blijkt dat OVAM graag informatie had verkregen over de milieugevolgen van de verwerking van deze rubberafval in Estland, voor zover daarover gegevens beschikbaar zijn, en wordt afgesproken dat OVAM de verzending van de rubberafval zal controleren, o.a. aard, afmetingen en hoeveelheid van de rubberchips. In concreto zal een dergelijke controle plaatsvinden bij elke afvaart van een volgeladen schip, na voorafgaande melding door verzoekster aan OVAM. In een schrijven van 26 april 1995 aan OVAM deelt de verzoekende partij mee dat er tegen de verbranding van het rubberafval in Estland geen ernstige milieuhygiënische bezwaren kunnen worden aangevoerd. In hetzelfde schrijven wordt OVAM gevraagd om een spoedig standpunt i.v.m. de door de verzoekende partij geplande uitvoer. Het antwoord moet duidelijkheid verschaffen omtrent volgende punten : het wettelijk toegelaten zijn van de uitvoer; de concrete controlemaatregelen in verband met de verscheping van de rubberafvallen, enz.

10. In antwoord op het bovengenoemd schrijven van 26 april 1995 richt OVAM op 4 mei 1995 een door de adjunct-administrateur-generaal ondertekend schrijven aan de raadsman van de verzoekende partij. Dit schrijven zou, naar de verzoekende partij beweert, op 10 mei 1995 ontvangen zijn.

In dit schrijven wordt o.m. het volgende meegedeeld :

"Er bestaat geen bezwaar tegen de overbrenging van de gegraneerde rubberafvallen op voorwaarde dat de maximale stukgrootte 2,5 x 2,5 cm bedraagt en op voorwaarde dat het door de Estse autoriteiten toegestane contingent niet wordt overschreden. De overbrenging mag doorgang vinden met inachtna-me van de procedure bepaald in de artikels 11 en 17 van Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap.

Gelet op het feit dat bij de BVBA MONTULET nog steeds rubberafval wordt opgeslagen in hoeveelheden die de in de vergunning bepaalde maximale hoeveelheid ruim overschrijden, overwegende dat de uitvoer naar Estland zoals u zelf in uw brief toegeeft beperkt is voor een specifiek technologisch en milieu-onderzoek (proefproject), overwegende dat de mogelijkheden tot nuttige aanwending van het rubberafval dat eventueel door de BVBA MONTULET zou worden ingevoerd aldus beperkt zijn en niet kunnen gewaarborgd worden, dat er daardoor een reële kans bestaat dat het ingevoerde rubberafval zou moeten verwijderd worden, gelet op de bepalingen van EG-Verordening 289/93 inzake de overbrenging van te verwijderen afvalstoffen, mag de BVBA MONTULET tot nader order gebruikte voertuigbanden en andere afvalstoffen van rubber met afmetingen groter dan 2,5 X 2,5 cm, afkomstig vanuit het buitenland, niet aanvaarden of invoeren".

11. Met een schrijven 12 mei 1995 meldt de raadsman van de verzoekende partij aan OVAM de belading van een eerste schip dat met gegraneerd rubberafval naar Estland zal vertrekken. In dit verband worden een aantal nuttige gegevens medegedeeld m.b.t. plaats van opslag en belading, datum van belading, over te brengen hoeveelheid, tijdstip van afvaart, gepland tijdstip van aankomst in de haven van Tallin (Estland).

12. Eveneens op 12 mei 1995 zendt de Adjunct-administrateur-generaal van OVAM een aangetekend schrijven aan de verzoekende partij waarin hij meedeelt wat volgt :

"Onze toezichthoudende ambtenaren hebben vastgesteld dat op de terreinen van uw firma nog steeds rubberafval wordt opgeslagen in hoeveelheden, die de in de vergunning bepaalde maximale hoeveelheid ruim overschrijden. Het contingent rubberafval dat kan

uitgevoerd worden is beperkt voor een specifiek technologisch en milieu-onderzoek (proefproject). De mogelijkheden tot nuttige aanwending van het rubberafval dat eventueel door uw firma zou worden ingevoerd zijn daardoor beperkt, er bestaat een reële kans dat het ingevoerde rubberafval zou moeten verwijderd worden.

Gelet op de bepalingen van de EG-Verordening 259/93 inzake de overbrenging van te verwijderen afvalstoffen, verbied ik u tot nader order gebruikte voertuigbanden en ander rubberafval met afmetingen groter dan 2,5 X 2,5 cm, afkomstig vanuit het buitenland, te aanvaarden of in te voeren".

Het is deze beslissing die het voorwerp uitmaakt van het annulatieberoep.

13. In een schrijven van 14 juni 1995, gericht aan OVAM, stellen de raadslieden van de verzoekende partij onder meer dat voor de sedert eind 1992 ingevoerde rubberafval, ongeacht de afmeting ervan, steeds een nuttige aanwending kon en kan verzekerd worden. Voorts wordt OVAM aangemaand de bevolen maatregel (invoerverbod rubberafval) in te trekken.

14. In een schrijven van 27 juni 1995, gericht aan de raadslieden van de verzoekende partij, stelt OVAM wat volgt :

"In uw brief van 14 juni betwist u de stellingname van de OVAM in verband met het verbod op de invoer van rubberafval vanuit het buitenland naar uw cliënt, de BVBA MONTULET. Het verbod luidde : de BVBA MONTULET mag tot nader order geen gebruikte voertuigbanden en andere afvalstoffen van rubber met afmetingen groter dan 2,5 X 2,5 cm van buitenlandse herkomst aanvaarden of invoeren. Het verbod werd gemotiveerd door onze vaststelling dat er een reële kans bestaat dat het ingevoerde rubberafval zal moeten verwijderd worden.

Uw betwisting houdt verband met die vaststelling : u betwist niet dat de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap van toepassing is op de invoer van rubberafval dat dient te worden verwijderd. U betwist evenmin dat in dat geval OVAM het recht heeft de invoer te verbieden.

Ik kan uw argumenten die er toe strekken de illegale opslag van rubberafval bij de BVBA MONTULET te beschouwen als een geïsoleerd probleem helemaal niet bijtreden. Indien uw cliënt voldoende mogelijkheden bezit voor de afvoer van rubberafval naar installaties voor verwijdering of nuttige toepassing, moet er worden van uitgegaan dat hij eerst overgaat tot de afvoer van de afvalstoffen die illegaal bij hem zijn opgeslagen, alvorens nog meer rubberafval aan te voeren of te importeren vanuit het buitenland.

De afvoer van rubberafval naar de EESTI ELEKTRIJAAM biedt een nieuwe mogelijkheid om de bandenberg van uw cliënt te verkleinen, op voorwaarde dat hij er in slaagt de contractueel vastgelegde voorwaarde in verband met de stukgrootte van de granulaten na te leven. De resultaten van de granulometrische analyse van midden mei hebben ernstige twijfels doen rijzen over de technische mogelijkheden van de BVBA MONTULET op dat punt.

Tenslotte wil ik nogmaals wijzen op het feit dat de afvoermogelijkheden naar de Estse elektriciteitscentrale niet gegarandeerd zijn omdat het gaat om een beperkt proefproject.

Ik handhaaf daarom het verbod op de invoer van rubberafval vanuit het buitenland naar uw cliënt".

Overwegende dat de verwerende partij twee excepties opwerpt, eensdeels, dat de per brief van 12 mei 1995 meegedeelde beslissing slechts een bevestiging vormt van het op 4 mei 1995 aan de raadsman van de verzoekende partij meegedeelde verbod, zodat het op 13 juli 1995 verzonden verzoekschrift buiten de door de procedureregeling voorgeschreven termijn van zestig dagen is ingediend en dus verjaard is, en, anderdeels, dat de bestreden beslissing geen eenzijdige uitvoerbare rechtshandeling met rechtsgevolgen is maar wel een beleidslijn die de verwerende partij zal hanteren bij toekomstige invoerhandelingen van rubberafval; dat zij met betrekking tot de eerste exceptie betoogt dat behoudens wettelijke of reglementaire voorschriften de betekening van een akte bij gewone brief aan de advocaat van de betrokkene kan geschieden, zeker indien die advocaat, zoals te dezen, "zich had aangeboden als het kanaal waarlangs de contacten met de verwerende partij namens de verzoekster werden onderhouden in verband met de problematiek van de invoer van rubberafval" en die

advocaat met zijn schrijven van 26 april 1995 de verwerende partij had verzocht spoedig standpunt in te nemen, verzoek waaraan de verwerende partij heeft voldaan door met de brief van 4 mei 1995 aan de raadsman van laatstgenoemde haar beslissing mee te delen; dat zij besluit dat de beslissing van 12 mei 1995 dan ook een louter bevestigende beslissing is die niets wijzigt aan de rechtsordening;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij met betrekking tot de eerste exceptie repliceert dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State het besluit dat de rechtstoestand van de betrokkene zelf regelt, aan deze laatste zelf ter kennis moet worden gebracht door middel van een individuele aanzegging van dat besluit, dat de termijn voor het instellen van een annulatieberoep tegen een dergelijk besluit niet begint te lopen vanaf het tijdstip dat de betrokkene er een feitelijke kennis van heeft gekregen maar vanaf de individuele aanzegging, dat zij geen woonstkeuze had gedaan bij haar advocaat die trouwens, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opmerkt, niet in correspondentie was getreden over de aangelegenheid waarover de bestreden beslissing handelt, met name een invoerverbod van gebruikte voertuigbanden en ander rubberafval; dat zij aangaande de tweede exceptie betoogt dat de stelling van de verwerende partij volgens welke de bestreden beslissing in werkelijkheid slechts een mededeling van een beleidslijn zou zijn, wordt tegengesproken door de bewoordingen zelf van de brief van 12 mei 1995 die haar in concreto een geïndividualiseerd invoerverbod oplegt;

Overwegende dat het aan de verzoekende partij opgelegde verbod "om tot nader order gebruikte voertuigbanden en ander rubberafval met afmetingen groter dan 2,5 x 2,5 cm, afkomstig uit het buitenland, te aanvaarden of in te voeren", haar rechtspositie

wijzigt, en dit in een voor haar ongunstige zin; dat het standpunt van de verwerende partij als dat in de brief van 12 mei 1995 slechts een "aangekondigde beleidslijn" zit vervat niet opgaat, daar beleidslijnen in principe een algemene draagwijdte hebben ten overstaan van de rechtsonderhorigen, terwijl het voorliggende verbod enkel op verzoekster betrekking heeft; dat het verbod vervat in de brief van 12 mei 1995 neerkomt op een voorafgaandelijke weigering van alle toekomstige vergunningen voor alle toekomstige invoer door de verzoekende partij van rubberafval groter dan 2,5 x 2,5 cm; dat het verbod wel degelijk als een voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling moet worden beschouwd; dat een dergelijk verbod niet terloops in het kader van een briefwisseling tussen de verwerende partij en advocaten van de verzoekende partij -briefwisseling die overigens betrekking had op het verwijderen van de illegaal opgeslagen rubber en op de uitvoer van versneden rubber naar Estland moet worden medegedeeld- maar aan de verzoekende partij persoonlijk moet worden ter kennis gebracht; dat dit laatste gebeurde met een op vrijdag 12 mei 1995 verzonden aangetekende brief zodat het op 13 juli 1995 ter post afgegeven aangetekend verzoekschrift tijdig is ingediend; dat de excepties niet kunnen worden aangehouden;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aanvoert van de Verordening nr. 259/93 van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap,

doordat de bestreden beslissing als reden voor het opgelegde verbod aanvoert dat de mogelijkheden tot nuttige aanwending van het in te voeren rubberafval beperkt zijn, gelet op de aanwezige opslag van rubberafval op de terreinen te Sint-Truiden, enerzijds en, anderzijds, het beperkt karakter van het contingent afval dat kan worden uitgevoerd in het kader van een

specifiek technologisch en milieutechnisch onderzoek, waaruit de bestreden beslissing dan afleidt dat er een reële kans bestaat dat het ingevoerde rubberafval zou moeten verwijderd worden,

terwijl met betrekking tot grensoverschrijdende overbrengingen van afvalstoffen voormelde verordening nr. 259/93 voorziet in een eigen systeem van kennisgevingsprocedures en verbodsmaatregelen; dat de verzoekende partij uiteenzet dat rubberafvalstoffen voorkomen op de zogenaamde "groene lijst" van bijlage II van de verordening, dit wil zeggen dat ze, voor zover bestemd voor nuttige toepassing, ongeacht de afmetingen of grootte onbeperkt mogen worden ingevoerd zonder dat daarbij de door de verordening bepaalde kennisgevingsprocedure moet worden gevolgd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij voor het bewuste rubberafval geen nuttige toepassing heeft, gelet op het feit dat de uitvoer ervan naar Estland zeer beperkt is en de opgeslagen hoeveelheden de in de vergunning bepaalde maxima ruimschoots overtreffen, dat de verordening nr. 259/93 te dezen alleszins van toepassing is nu eensdeels luidens het bepaalde in artikel 1, lid 3, a), ervan "de overbrenging van afvalstoffen die alleen bestemd zijn voor nuttige toepassing, en in bijlage II (groene lijst) worden genoemd, evenmin valt onder de bepalingen van deze verordening, behoudens voor zover bepaald onder b), c), d), en e), in artikel 11 en artikel 17, leden 1, 2 en 3" en anderdeels artikel 1, lid 3, b), bepaalt :

"Op deze afvalstoffen zijn alle bepalingen van Richtlijn 75/442/E.E.G. van toepassing. Zij dienen met name :

- alleen te zijn bestemd voor naar behoren erkende inrichtingen die een vergunning hebben overeenkomstig de artikelen 10 en 11 van Richtlijn 75/442/E.E.G.
- te worden onderworpen aan alle bepalingen van de artikelen 8, 12, 13 en 14 van Richtlijn 75/442/E.E.G.";

dat zij stelt dat er te dezen met betrekking tot de beoogde invoer geen sprake is van een bestemming van deze afvalstoffen voor een naar behoren erkende inrichting die geldig vergund is overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG, dat de verzoekende partij in ieder geval inbreuk maakt op haar vergunningsstatuut vermits zij slechts vergund is voor de opslag, sortering en versnippering van maximum 400 ton afvalstoffen daar waar zij zelf in de procedurestukken toegeeft dat zij ruim 7.000 ton stockeert en de overheid zelfs gewaagt van 20.000 ton; dat zij ten slotte stelt dat de bestreden beslissing van 12 mei 1995 wel degelijk gewag maakt van een beperkte mogelijkheid tot nuttige aanwending, met name in de mate dat het rubberafval niet beantwoordt aan de overeengekomen norm, te weten kleiner zijn dan 2,5 x 2,5 cm;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij repliceert dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat elke toekomstige import van rubberafval geen nuttige toepassing zal hebben, dat ze een dergelijk oordeel enkel kan uitspreken met betrekking tot welbepaalde geïndividualiseerde vrachten, dat het enkele vermoeden van niet-nuttige toepassing, niet gestaafd door concrete aanwijzingen die betrekking hebben op de in te voeren hoeveelheden zelf, geenszins een algemeen invoer- en/of aanvaardingsverbod kan rechtvaardigen, dat, wat de kwestie van het voldoen aan de contractuele norm 2,5 x 2,5 cm betreft, de bestemming in Estland ermee heeft ingestemd dat aan die norm slechts bij benadering wordt voldaan en de verwerende partij sedertdien niet langer bezwaar heeft gemaakt tegen de verzendingen naar Estland;

Overwegende dat de bestreden beslissing er in essentie op neerkomt dat aan de verzoekende partij voor onbepaalde tijd, namelijk tot nader order, een verbod wordt opgelegd tot het invoeren van rubberafval,

groter dan 2,5 x 2,5 cm en van voertuigbanden vanuit het buitenland; dat uit de brief van 12 mei 1995 en uit de memorie van antwoord blijkt dat de bestreden beslissing uitsluitend is gesteund op de Verordening nr. 259/93 van 1 februari 1993 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende toezicht en Controle op de overbrenging van afvalstoffen naar en uit de Europese Gemeenschap en dat de verwerende partij daarbij is uitgegaan van de stelling dat het rubberafval voor verwijdering is bestemd; dat, immers, rubberafvalstoffen behoren tot de zogenaamde groene lijst van afvalstoffen (bijlage II bij de Verordening nr. 259/93) waarvoor voor internationale overbrenging in principe slechts enkele eenvoudige formaliteiten gelden, althans voor zover die stoffen bestemd zijn voor nuttige toepassing en in dat geval een invoerverbod van een welbepaald transport in beginsel zelfs niet mogelijk is;

Overwegende dat de Verordening nr. 259/93 een regeling instelt waarbij onder meer iedere overbrenging van afvalstoffen tussen de lid-staten en iedere uitvoer van afvalstoffen onderworpen worden aan een voorafgaande kennisgeving aan de bevoegde autoriteiten zodat deze naar behoren op de hoogte zijn van in het bijzonder de soort, de overbrenging en de verwijdering of de nuttige toepassing van de betreffende afvalstoffen en aldus maatregelen kunnen treffen voor de bescherming van de menselijke gezondheid en het milieu, waaronder het verbieden van de overbrenging of het opleggen van bepaalde voorwaarden; dat het in die verordening gehanteerd systeem erop neerkomt dat onder bepaalde voorwaarden welbepaalde geïndividualiseerde internationale afvaltransporten kunnen worden verboden en dat te dien einde gewerkt wordt met een systeem van kennisgevingen door diegene die voornemens is afvalstoffen over te brengen; dat, zoals duidelijk blijkt uit artikel 4.2.a) naar luid waarvan de bevoegde autoriteit van bestemming vanaf de datum van verzending van de ontvangstbevesti-

ging over 30 dagen beschikt om al of niet een vergunning voor de overbrenging te verlenen en haar besluit in principe op zijn vroegst 21 dagen na de datum van verzending van de ontvangstbevestiging mag nemen, de verordening nr. 259/93 niet de mogelijkheid inhoudt om elke toekomstige import van rubberafval dat vooralsnog niet ter kennis werd gebracht, reeds te verbieden; dat, mede in achtgenomen artikel 3.5. van evengenoemde verordening dat voorschrijft dat de kennisgeving op het zogenaamd begeleidend document informatie moet verstrekken over onder meer de ontvanger van de afvalstoffen, de plaats van het verwijderingscentrum, de wijze van verwijdering, de verwerende partij er niet toe kan komen zonder meer aan te nemen dat elke toekomstige import van de door de verzoekende partij geïmporteerde rubber voor verwijdering bestemd zal zijn en dat nuttige toepassing hoe dan ook is uitgesloten; dat dit klemmt nu de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord benadrukt dat haar activiteit er grotendeels in bestaat rubberafval in te voeren en rechtstreeks te bezorgen aan erkende en vergunde inrichtingen, zoals cementfabrieken en artikel 2. k) van de Verordening nr. 259/93 "nuttige toepassing" van afvalstoffen omschrijft als "de handelingen als zodanig omschreven in Richtlijn 75/442/EEG, artikel 1, onder f" en blijkens die laatstgenoemde bepaling, verwijzend naar de bijlage II B, "hoofdgebruik als brandstof of als ander middel voor energieopwekking", dus ook verbranding in cementfabrieken, geldt als een handeling waardoor nuttige toepassing mogelijk wordt gemaakt; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Adjunct-administrateur-generaal van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) van

12 mei 1995 waarbij de b.v.b.a. MONTULET tot nader order verbod wordt opgelegd gebruikte voertuigbanden en ander rubberafval met afmetingen groter dan 2,5 x 2,5 cm, afkomstig uit het buitenland, te aanvaarden of in te voeren.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus beraadslaagd door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

Ingevolge het overlijden van Kamervoorzitter J. VERMEIRE wijst de Eerste Voorzitter van de Raad van State Kamervoorzitter M.-R. BRACKE aan om de uitspraak van het arrest bij te wonen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, alwaar aanwezig waren :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

M. - R. BRACKE.